

25.7.2021

8. neděle po Trojici

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a přítomnost Ducha svatého se všemi námi! Amen.

„Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země pak byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí, a Duch Boží vznášel se nad vodami.“ Gn 1,1-2

Píseň 189B *Hrad přepevný je Pán Bůh náš*

Modlitba: Pane Bože, ochraňuj nás! Chraň naše duše před beznadějí, chraň naše srdce před zatvrdnutím, chraň naše blízké před odcizením, chraň náš svět před nicotou. Zbav všeho zlého, vysvobod' svým Duchem, zachraň Kristovým evangeliem, Ježíšovým slovem. Amen.

Čtení: Ž 77,14-21

Píseň 23 *Hospodin ráčí sám pastýř můj býti*

Text: Mt 14,22-33

Kázání:

Kudy vede naše cesta? Brodíme se vodou, bahnem? Jsme hozeni do vody? Plavíme se po moři v chatrné kocábce? Je bouře? Tma, vlny? I my suchozemci dovedeme porozumět obrazům spojeným s vodou a mořem, které zpodobňují naši životní situaci, životní cestu.

V téhle souvislosti budeme tedy číst příběh o Ježíšovi, který kráčí po moři. Nebudeme se zabývat povrchovým napětím vody. Tím, jak po vodní hladině běhá vodoměrka nebo ještěrka bazilišek, které bychom mohli říkat příhodněji Ježíšek. Nebudeme přemýšlet o Ježíšovi kráčejším po vodě jako o jednom z těch lidí, kteří projevují mimořádné schopnosti: hibernují, levitují, ovládají své hladké svalstvo. Čteme totiž biblický příběh, a k tomu patří biblické souvislosti, obrazy a symbolika.

V jedné z mudroslovných knih Jób mluví o nezměrné Boží moci a lidské nepatrnosti. Bůh hory přenáší, rozkazuje slunci a hvězdám. A kráčí po hřebenech mořských vln. Všimneme si tohoto detailu: žádná hladina rovná jako sklo, připomínající pevnou zem. Nýbrž mocné vlny v pohybu... Obrovské síly, rozpoutané a děsivé. Jako na počátku při stvoření nebe a země. Vířící chaos, propastná tůň. Ale nad tím Duch Boží, vítr Hospodinův, který začíná tvořit bezpečný prostor pro člověka. Žalm 77, který jsme slyšeli jako první čtení, mluví o tom, jak si Hospodin razí cestu množstvím vod. Jde o zřejmou narážku na příběh exodu. Na vysvobození lidu Božího z otroctví. Na cestě do země zaslíbené, svobodné jsou chyceni jako do pasti. Z jedné strany ozbrojení pronásledovatelé, z druhé strany hluboké moře. Ohrožení a bezvýchodnost. A tu těm ohroženým bezmocným zjedná Hospodin Bůh průchod vlnami moře. Ohrožující vody se stávají hradbou, která poutníky chrání. Hospodin buduje jejich stezku, vede je dál nade všechno očekávání.

Příběh o Ježíšovi, který kráčí po vodě, se objevuje ve třech evangeliích ze čtyř. Jednotlivá vyprávění se v detailech liší, ale silný vítr a vlny zuří vždycky. K tomu tma a strach učedníků. Jsou na cestě a není jisté, jak jejich cesta skončí. Dostanou se v pořádku na druhý břeh? V tu chvíli přichází za nimi Ježíš. Kráčí přitom po hřebenech mořských vln. Protivítr mu zjevně nevádí. Tma mu nebrání v orientaci. Znovu si připomeňme: je to příběh symbolický. Formou příběhu vypravěč vyznává: Ježíš je stejně mocný jako Hospodin, Bůh Izraele. Je Pánem nad děsivými silami ohrožujícími člověka. Jeho Duch tvoří novou skutečnost. Nad chaosem a propastnou tůň se tento Duch vznáší a vytváří bezpečný prostor pro člověka. Razí mu stezku.

A Petr, dříve též zvaný Šimon chce kráčet po vlnách právě tak jako jeho Pán. Můžeme se domýšlet cokoli o jeho pohnutkách, zkoumat jeho povahu. Odvážný či zbrklý? Touží být jako bůh? Anebo

projevit svou víru? Šimon je jméno hebrejské a znamená „Slyšící“. Ten, který naslouchá hlasu Božímu. Petr je jméno řecké a znamená „Skála“. Šimon je prvním člověkem, k němuž promluvil Ježíšův hlas, oslovil ho jménem a zavola: „Pojď za mnou!“ Petr je prvním učedníkem, kterému Ježíš řekne: „Až se obrátíš, buď oporou svým bratřím, svým souvěrcům.“ Šimon Petr je první. Nikoli ve smyslu nejlepší, nikoli jednička, jak bychom řekli. Ale ve smyslu biblickém, první jako prvotina. První část úrody, prvorozený syn, prvorozené mládě. Prvotina patří Bohu a otvírá cestu dalším. V tomto smyslu Šimon Petr vyzývá Ježíše: Jestliže řekneš, budu moci jít i já tvou cestou. Ve zpěvníku Svítá je písnička o Danielovi. Letos při schůzkách dětí píseň nejoblíbenější. V té písni se jako refrén opakuje: „A proč ne i kdokoli z nás?“ „Daniel byl ze lví jámy zachráněn, také Jonáš z útrob velrybích... a proč ne i kdokoli z nás?“ Šimon Petr není výjimečný, touží po víře, věří Ježíšovi, a přece je zároveň pochybující, omylný, vícekrát v příběhu evangelia Kristova selhává. A je zachráněn. Šimon Petr je tu jako první z těch, kdo mohou jít za Ježíšem: Jestliže řekneš, budu moci jít i já tvou cestou.

Celý ten příběh začíná tím, že Ježíš přiměl své učedníky, aby nasedli na loď a pluli na druhý břeh. Jeho slovo vede do nejistých vod, protivětrů, rozbouřených vln a tmy. Tam se znovu setkáváme. Nečekaně. Takové nečekané příchody jsou pro Ježíše typické. Prochází zamčenými dveřmi, za nimiž jsou učedníci ve strachu ukryti. Začne ve chvíli, kdy je popraven Jan Křtitel, kázat stejnými slovy jako Jan. Je to čas, o kterém znalci zákona prohlašují, že je to čas Božího mlčení, kdy se nedaří Božím prorokům. Ježíš přichází za takových nepříznivých okolností, z nepředvídatelného směru, objevuje se tak nečekaně, že se tomu nedá věřit. A učedníci se děsí, že je to přízrak, prelud, strachem umocněný výplod jejich fantazie, „fantasma“ po řecku.

Kudy vede naše cesta? Brodíme se vodou, bahnem? Jsme hozeni do vody? Plavíme se po moři v chatrné kocábce? Je bouře? Tma, vlny? Co nám jde přes hlavu, v čem se utápíme? Co máme pod nohama? Jaká propastná tůň nás děsí?

Jsme s Ježíšem spojeni, věříme na náš vzájemný vztah? Tak proč ne i kdokoli z nás? Kdo je pokřtěn, nese na sobě znamení toho vztahu, toho spojení. S Kristem jsme křtem ponořeni ve smrt, abychom spolu s ním byli vytaženi k životu. Jsi přece jeho, při křtu slyšel tvoje jméno a ty jsi slyšel (slyšela) jeho jméno. Dábla slůvko Kristovo porazí, zpívá Martin Luther v Hradu přepevném. Nic zlého tě nezahltí, nestáhne tě pod hladinu, neutopíš se ve strachu ze zlého, z chaosu, z bezedné prázdnoty, v níž nejde zakotvit, ve strachu ze smrti. I když to vše po tobě bude vztahovat svá chapadla, dotírat ti až na kůži, zabírat celý tvůj obzor, zavalovat tě. Na téhle cestě nejde o příslib klidného života. Nýbrž o duchovní záchranu z marnosti.

Pane, řekni jenom slovo, a má duše bude zachráněna. Amen.

Píseň 367 *Studně nepřevážená*

Křest Šimona Majera

Píseň (Svítá) 89 *Chvalte Pána*

Večeře Páně, přímluvná modlitba + Otče náš

Ohlášky, sbírka

Píseň (Svítá) 135 *K svobodě je dlouhé putování*

Poslání: Iz 43,1-3a

Požehnání

Píseň 200 *V tvé síle, Pane Bože můj*